

Bábel tornya

2020 december 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nézzünk csak körül: érdemes Istennek hazudnunk magunkat?

Bizonyos történeteket, képeket, szimbólumokat csak feln?ttként ért meg az ember. Konfirmációs felkészülésem idején megtanultuk a b?nbeesés és Bábel tornyának történetét, de bizony egy kukkot sem értettem bel?lük. Illetve annyit felfogtam, hogy az ember megszegte az isteni rendelést, evett a tiltott fa gyümölcséb?l, így elveszítette ártatlanságát. Akárcsak a Sineár földjén épített város és égig ér? torony históriájában: az addig egységes emberi nemzet szétszóratott, mert Istent játszott, mindenhatónak képzelte magát.

Megértettem tehát szövegszinten, de csak jóval kés?bb ébredtem rá: ezek a történetek rólunk szólnak. A gyarló emberek mi magunk vagyunk. Nem valamilyen régi monda vagy mítosz fekszik el?ttünk, hanem az id?tlen b?nbeesés krónikája. Bábel tornyát ma is építjük, azt hisszük, hogy mindenhatóságunkban kivethetjük Istent az életünkbe?l. Pedig ha Isten már nincs velünk, emberi ábrázatunk nemcsak sérül, de a felismerhetetlenségig eltorzul. Akkor egyedül maradunk a kozmoszban, és az Énre fagyos, dermedt, örök tél vár. Talán ez a kárhozat. József Attila pontosan megfogalmazta a modern ember kozmikus magányosságát:

„Az ember végül homokos,
szomorú, vizes síkra ér,
szétnéz merengve és okos
fejével biccent, nem remél.

Én is így próbálok csalás
nélkül szétnézni könnyedén.
Ezüstös fejszesuhanás
játszik a nyárfa levelén.

A semmi ágán ül szívem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gy?lnek szelíden
s nézik, nézik a csillagok.

Csak balga, ostoba, rövidlátó emberek hiszik azt, hogy Bábel tornya „mese”, hogy Isten nem létezik, mert nem mutatja meg magát, hogy folyamatosan fejl?dünk, egyre többet tudunk a világról, és ráléptünk a halhatatlanság küszöbére. Valójában a modern ember elárulta Istent, aztán kilépett a természetbe?l, mesterséges környezetet épített magának, végül – papírforma szerint – Isten és a természet hiányában teljesen felemészti magát. Pontosítsunk: legalábbis a nyugati világban. Mert ahol még létezik szakralitás a társadalomban, ahol természeti környezetben él az emberi közösség, ott senki nem képzeletben magát mindenhatónak. A vadász megköszöni a zsákmányt a szellemeknek, ad bel?le, áldozatot mutat be: tudja, hogy megszegte az élet szentségének parancsát, de ragadozó lévén ? sem vonhatja ki magát a táplálékláncból. De hogy el?zetesen jó fogásért, jó vadászatért fohászkozik, majd ha sikerrel jár, hálát ad, az teremtettségének, Istennel beoltottságának közvetlen bizonyítéka. Az ember már több, mint állat, de soha nem lesz Isten.

Ha már messze járunk imától, vadásztától, közösségt?l, akkor Bábel tornyát tervezzük, építgetjük saját használatra. Bábel tornyát, amelynek nem lehet más sorsa, mint a pusztulás, épít?inek pedig a szétszóratatás, a megaláztatás. Ismerjük a történet végét, mégis újra és újra b?nbe esünk: történelmünket ciklikusan éljük, mindent hibát újra elkövetünk, és nem tanulunk semmib?l.

Ezek is mi vagyunk, persze. Égre tör?, istentelen vágyakkal kacérkodó balga emberek. A jó hír viszont, hogy saját döntéseinkért mi magunk felelünk, megválaszthatjuk sorsunkat. Soha nem kés? kilépni a tudattalan vágyak, rossz megrögzöttségek, b?nök és hiábavalóságok világából.

Ha igaz az, hogy halálunk után a halhatatlan lélek addig nem ismert dimenziókba távozik, akkor talán elvisz magával egy foszlányt földi életünkbe?l. Talán tetteink, tapasztalataink egy-egy képként rögzülnek az örökkévalóságban. És ha így van, egyáltalán nem mindegy, hogy éltünk, mit tettünk, mit mondtunk, mit mulasztottunk el, és mit tettünk jövő.

Nem, ezek nem erkölcsi kategóriák. Túl jön és rosszon már nincs is értelme az erkölcsi vizsgálódásnak. Inkább arra gondolok, hogy az örökkévalóságban ott lesz majd az a mozdulatunk is, ahogyan futólépésben csatlakoztunk Bábel tornyának épít?ihez, vagy sarkon fordultunk, és örökre elhagytuk a helyszínt.

Nézzünk csak körül: érdemes Istennek hazudnunk magunkat? Nem érdemes. Két perccel a szétszórattatás előtt mással kellene foglalkoznunk.

Mérsékletesség, alázat, szolgálat, hűség és szeretet – úgysem marad belőlünk más, csak ami nagyon jó és nagyon rossz volt bennünk. Hát, válasszuk a jót.

És ne építsük a többiekkel együtt Bábel tornyát.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló